

FUNDADORS DE LA UD ANTELLA I FUTBOLISTES ANTELLANS

JESÚS LEONARDO GIMÉNEZ GIMÉNEZ

Futbolistes d'Antella d'esquerra a dreta Jose Pardo Peris Virgilio Gomez Dionisio Benet Esparza

Seguint la sèrie d'esportistes destacats del nostre poble, en este número de *La Lloca* en portem dos dels que, en altres circumstàncies, hagueren triomfat plenament en l'esport rei, que és el futbol, com van ser Eduardo Calvo Mas i José Escribano Ortiz, *Eduardet* i *Pepe el Pito*, respectivament, com carinyosament els anomenàvem en el poble. Però, primer, destacarem la figura de tres antellans que foren practicants del futbol en la seua joventut i, especialment, tres dels principals fundadors de la UD Antella, allà per l'any 1932. Es tracta de José Pardo Peris, Donís Benet Esparza i Virgilio Gómez Mateu.

El primer equip de futbol d'Antella, com hem dit, es va fundar en 1932. Al principi

Jose Pardo Peris

Dionisio Benet Esparza

Virgilio Gomez

es jugava en el sequer o era que hi havia enfront del magatzem de Paco Sala, que després va ser cine i pista de ball i, posteriorment, l'edifici de vivendes Habitat, quasi al final del carrer de la Puríssima. Poc després de la fundació de la UD Antella, la Junta de Govern de la Séquia Reial va cedir al poble els terrenys del costat del cementeri per a la pràctica del futbol i per a ser canxa de joc de l'equip local. A banda dels tres jugadors-fundadors del club mencionats, els primers components de la UD Antella foren Bernabé Noguera, Vicent Piqueres, José Peris, Enrique Juan (d'Alberic), Bernardo Ortiz, José Pardo, Batiste Grau, José Vendrell, Vicent Albuixech, Silverio Blasco i algun altre. La direcció tècnica anava a càrrec d'Antonio Sala Sanchis. Els desplaçaments els feien en un camionet de Donís Benet i els que no hi cabien, en bicicleta.

Entre el principals fundadors de l'equip antellà, com hem dit, estaven els que ara, sobre ells, fem una breu ressenya:

José Pardo Peris, que va nèixer en el nostre poble el 30 de desembre de 1911. Quan es formà l'equip de futbol d'Antella tenia 21 anys, edat pròxima al servici militar. Era fuster d'ofici, de la coneguda fusteria de Rafelet, son pare. Pepe va ser qui, en el seu taller, va fer les dos porteries de fusta del nou camp del futbol d'Antella, el qual va ser inaugurat per la Festera Major d'aquell any, Felín Nalda, acompanyada per la seua Cort d'Honor i les autoritats locals. Pepe Pardo era una home discret i callat a qui la bonhomia li brollava per la cara. En els primers anys des de la fundació de l'equip era un dels principals suports del club. Va morir a Antella, el dia 11 de maig de l'any 2000, als 88 anys.

Donís Benet Esparza va ser també un dels pilars en la creació de la UD Antella, en l'any de la fundació i posteriorment també. Nasqué el dia 23 de setembre de 1912. Tenia 20 anys quan es va fundar el club de futbol del nostre poble, prop també de l'edat de ser cridat a files per a fer la mili. Els desplaçaments de l'equip per a jugar fora de casa es feien en el seu camionet, almenys carregava tots els que hi cabien. Era una persona molt popular en el poble, primer per ser de la família del molí local i després per

ser transportiste (en aquells anys n'hi havia pocs) i per ser el creador, amb els seus fills, i titular del conegut taller de Benet (ell mateix), de reparació de tota classe de motors i de vehicles en general. Taller que feia un gran servici al poble. Molts anys després de la fundació del club de futbol local, a través dels seus contactes, va contribuir de manera determinant a la carrera futbolística de Doro (l'únic futboliste d'Antella que ha jugat en Primera Divisió) ja que va ser ell qui va mediar amb l'equip de futbol de la Pobla Llarga per tal que el jugador antellà iniciara la seua carrera futbolística en categories superiors. Donís Benet va faltar el 8 d'agost de 1993, als 81 anys.

Virgilio Gómez Mateu era el més jove dels tres fundadors de la UD Antella que portem a este número de *La Lloca*. Va nèixer al nostre poble el 25 de març de 1913. Tenia, per tant, 19 anys quan va contribuir a la fundació de l'equip de futbol del nostre poble. Era llaurador i jornalero del camp de professió i era una persona modesta i callada, però de compromisos fermes i de fortes conviccions ideològiques i socials. Va ser fundador a Antella de dos organitzacions o entitats: el club de futbol, com hem dit, i també, junt amb altres companys del poble, de l'agrupació socialista d'Antella del PSOE, després del final del règim franquista. Jo tenia molt bones relacions amb ell, sobretot per coincidències politicoideològiques. Sempre recordaré un dia, per l'any 1975/76, que entrava jo al poble, amb la moto, des de Gavarda, i ell, dret a l'entrada del poble, em va fer senyals perquè parara. Ho vaig fer i em va dir: "La parella de la Guàrdia Civil està a la porta de ta casa esperant-te". Jo anava amb un sarró ple d'exemplars de premsa comunista. Vaig girar i pel camí de la Barqueta, en una barraca de tomacar, vaig deixar tota la propaganda clandestina. Em vaig dirigir a ma casa i la Benemèrita, com en altres ocasions, em va detindre i se m'endugué al quarter de Gavarda, però a les dos o tres hores em soltaren. Si Virgilio no m'haguera avisat, i haguera arribat a ma casa amb tot el "material", la detenció haguera durat més temps. Virgilio Gómez va faltar a Antella el 5 d'octubre de 1992, als 79 anys.

I ara ens ocupem dels dos futbolistes citats al principi, que han sigut, amb altres, dels millors del poble, i d'una època molt més pròxima que els anteriors:

Eduardo Calvo Mas va nèixer a Antella el 8 de febrer de 1947. Començà a jugar al futbol en les antigues eres, com tots els xiquets de l'època, però molt prompte, als 16 anys ja formà part de l'equip juvenil de la UD Antella, però per poc de temps, perquè tot seguit fitxà pel juvenil de l'Olímpic de Xàtiva. Anava al camp de la capital de la Costera en bicicleta, però una lesió de prou importància l'obligà a deixar l'equip xativí. Recuperat d'eixa lesió, va jugar amb l'Huracán de Paterna. Després d'acabar la mili, va fitxar per l'equip de futbol de l'Olleria, on jugà tres temporades, en l'última pujà a Primera Preferent, i on va retornar uns pocs anys després en la categoria de Primera Regional. Mentrestant i posteriorment, Eduardet va jugar en la UD Antella, en la qual era un dels jugadors més destacats. Després va jugar en l'equip de Bolbait, poble on residix des de fa molts anys. Eduardo Calvo tenia una manera de jugar molt habilidosa i molt vistosa. El seu lloc en el camp era el d'atacant, centrecampista avançat per l'esquerra. Era un jugador de molta classe que s'esmunyia amb facilitat entre la defensa contrària, amb efectius i estètics regats, driblava d'una manera molt clara i neta, i desconcertava els contraris iniciant i continuant vistoses i resolutives "parets" amb els companys en atac. "Tenia un joc molt creatiu i ha sigut un dels millors

Eduardo Calvo

jugadors d'Antella, de la seua època i de totes", afirma Vicente Segura *el Ferrer*, company seu com a jugador i entrenador i *alma mater* de la UD Antella durant molts anys. Eduardo Calvo va ser també, fora del món esportiu, durant uns dos anys, cantant soliste del conjunt musical Els Xúquers, grup format, en principi, per músics d'Antella, que

van actuar pels anys finals de la dècada dels seixanta del segle passat.

José Escribano Ortiz va nèixer a Antella el dia 31 de maig de 1949. Com Eduardo Calvo i tants altres xiquets del poble, començà a pegar-li al baló en les eres i després en el camp de futbol local (aleshores, el del cementeri). Ben prompte va formar part de l'equip d'Antella, en partits amistosos que organitzaven els mateixos jugadors contra els equips dels pobles de la redor. En l'any 1967, quan tenia 18 anys, fou requerit per l'Olímpic de Xàtiva, atret el club de la

José Escribano

Costera per la seua classe futbolística, segurament per informacions d'algun observador de l'equip xativí. Però Escribano va desistir de pertànyer a l'Olímpic per l'obligat desplaçament amb bicicleta des d'Antella que, com es pot comprendre, se li feu massa pesat. Després va jugar en l'equip del poble, llevat d'una temporada que ho feu en el Bolbait. Ja de veterà, va ser component de l'equip Sport Vall, de Càrcer, amb el qual va jugar dos temporades. També va formar part de l'equip de la Ford, factoria on ha transcorregut gran part de la seua vida laboral, quan esta empresa i la Renault de Valladolid organitzaren un torneig futbolístic. *Pepito* Escribano era un jugador de molta classe, amb un toc de baló elegant, d'una notable estètica amb la pilota en els peus i d'un regat vistós alhora que clar i efectiu. Era un *surdo* desconcertant com a davanter jugant per la banda esquerra del camp, encara que acabà la seua trajectòria futbolística jugant de central, posició en què també "Era molt efectiu, i tant o més bo que com a davanter", destaca Segura, també company seu, i afegix: "Era un jugador de molta força, de molt de nervi i geni futbolístic. I molt bon company.